

[Hauge.]

Humør til at fornægte aabenbare Kendsgerninger, at der ikke for Tiden er nogen som helst Udsigt til, at Staterne vil aabne deres Grænser for fri Vareimport.

Det Forslag, her foreligger til Behandling, indeholder heller ikke Bestemmelser, der principielt afviger fra, hvad man saa sig nødt til at lovfæste i den første Valutalov af Januar 1932. I denne Lovs § 2 blev det fastslaaet, at Importreguleringen havde de 3 af mig nævnte Formaal: de valutamæssige, de handelspolitiske og de beskæftigelsesmæssige, og det gik hele Rigsdagen ind for. Disse 3 Formaal findes ogsaa angivet i alle senere her i Rigsdagen forelagte og vedtagne Valutalove. Disse Formaal er pointeret ved forskelligt Ordvalg i de forskellige Love, men Hensigten er tydeligt nok den samme i alle Love. Noget andet er heller ikke tænkeligt af den simple Aarsag, at en Fravigelse fra de nævnte 3 Formaal i Løbet af kort Tid vilde føre Landets Økonomi ind i saadanne Vanskeligheder, at ingen Regering eller Rigsdag turde vove Eksperimentet. Det, der foranledigede os til i Januar 1932 at vedtage den første Valutalov, var, som sagt, vore Eksportvanskeligheder. Der var ikke længere fri Eksport af vore Eksportvarer. Det er der heller ikke i Dag. Tværtimod er Forholdet det, at medens man i Januar 1932, da den første Valutalov blev vedtaget, endnu havde nogenlunde fri Eksport til vort Hovedmarked England, saa har England efter Januar 1932 reguleret vor Eksport til England paa en saadan Maade, at vi alene som Følge af denne Regulering er nødt til at regulere ikke blot vor Import, men tilmed vor Eksport til dette Land.

Den i Januar 1932 vedtagne Valutalov fandt, som jeg har sagt, næsten enstemmig Tilslutning her i Rigsdagen, men for hvert Aar der siden er gaaet, har Regeringen og Folketingets Flertal staaet over for Angreb paa den Valutalovgivning, som alle dengang maatte erkende Nødvendigheden af, og som er lige saa nødvendig i Dag som dengang, fordi vore handelspolitiske Forhold ikke siden er ændret til det bedre. Jeg vil i denne Sammenhæng erindre om, at kun 4 af dette Tings Medlemmer stemte imod Loven af Januar 1932, og at de fire store Partier alle gik ind for Lovens Vedtagelse. Forhenværende Statsminister Madsen-Mygdal var Venstres Ordfører under Behandling af Lovforslaget. Hr. Madsen-Mygdal fremhævede under Sagens første Behandling her i denne Sal den 29. Januar 1932 for det første, at de haardhændede Foranstaltninger,

der i den seneste Tid var truffet i de forskellige Lande mod Eksporten her fra Landet, ganske utvivlsomt vilde medføre en yderligere Indskrænkning af vort Lands Betalingsmidler i fremmed Valuta, og, føjede han til — jeg citerer med Formandens Tilladelse et Par Ord efter Referatet paa Sp. 2919 i Folketingets Forhandlinger 1931—32:

„det bliver derved“

— sagde Hr. Madsen-Mygdal —

„endnu mere paakrævet, at der sikres de absolut nødvendige Indkøb i Udlandet en ubetinget Fortrinsstilling lige over for de Indkøb, som i en vanskelig Tid som den nærværende maa anses for at være mere eller mindre overflødige.“

Denne kategoriske Udtalelse havde bl. a. sin Aarsag deri, at det i flere Tilfælde havde vist sig ugørligt hos Bankerne og Vekslererne at faa den nødvendige fremmede Valuta til Betaling af Raastoffer, saasom Kornvarer, Foderstoffer, Kul o. s. v., og ikke mindre kategorisk udtalte Det konservative Folkepartis Ordfører, Hr. Christmas Møller, sig. Han peger i sin Ordførertale paa, at der næppe nogen Sinde over for den høje Rigsdag er fremsat et Lovforslag af en saa omfattende økonomisk Rækkevidde, og tilføjer:

„Selv om Lovforslaget er begrænset i Tid, er det paa den anden Side ganske klart, at har man een Gang betraadt denne Vej, vil Foranstaltninger paa hele dette Omraade blive nødvendige.“

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller spørger saa om, hvad Hovedbetragtningen har været for Handelsministeren til at fremsætte Lovforslaget, og det ærede Medlem giver selv Svaret ved at sige:

„Det er ganske simpelt denne, at Regeringen erkender, saaledes som vi alle gør det, at selve den økonomiske Udvikling gennem de sidste Maaneder i Europa og dermed ogsaa i Danmark kræver med afgjort Nødvendighed, at man i den nuværende økonomiske Situation fra alle Sider gør sig klart, at vi maa have vor Handelsbalance i Orden.“

Det konservative Folkeparti havde, faa Dage før Valutalovforslaget fremsattes i Folketinget, i Underhaandssamtaler foreslaaet at gaa til en indirekte Importregulering gennem Toldforanstaltninger og ved Opsigelse af Handelstraktater, men jeg tør nok sige, at Partiet ikke forventede, at Tilslutning dertil kunde opnaas i Rigsdagen. Derfor stemte Det konservative Folkeparti ogsaa for at iværksætte den direkte Importregulering. Venstre stillede sig derimod